

Arrest

nr. 210 378 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2018 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gelet op arrest nr. X van 3 september 2018 waarin werd beslist dat voormelde beschikking wordt ingetrokken en de zaak verder ten gronde zal behandeld worden op een zitting met drie rechters op de zitting van 12 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 december 2009 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 26 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 25 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 26 januari 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Ordzonikidzevskaya in Ingoesjetië. U vreesde gearresteerd te worden door de autoriteiten omdat u in 2002 hulp zou hebben geboden aan uw achterneven die rebellen waren. Deze achterneven werden in 2009 opgepakt en gedood door de autoriteiten. Uw vader en andere familieleden hadden reeds problemen gekend met de autoriteiten. U verliet uw land van herkomst en op 23/12/2009 diende u een eerste asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in. Het CGVS nam op 06/02/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er meerdere incoherenties, tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en omissies werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen. Ook uw gedrag was niet in overeenstemming te brengen met een vrees om opnieuw gearresteerd te worden. Deze beslissing werd op 31/05/2013 door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. U keerde niet terug naar uw herkomst land en diende op 22/05/2014 een tweede asielaanvraag in. Op 06/06/2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U diende hiertegen geen beroep in. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u op 26/06/2015 voor de derde maal asiel aan. U verklaart dat u geen contact heeft met uw thuisland en daarom geen nieuws heeft. U heeft éénmaal in 2014 met uw oom K.(...) gebeld maar hij zei u hem niet opnieuw te bellen. Hij werkte vroeger bij de politie en weet dat de telefoons worden afgeluisterd. Bij terugkeer naar uw land van herkomst zal u ofwel in de gevangenis belanden ofwel de wapens moeten opnemen bij de rebellen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bovendien oordeelde het CGVS

inzake uw tweede aanvraag die u inhoudelijk verbond aan uw eerste asielaanvraag, dat er geen elementen of gegevens door u werden aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U stelt dat u geen contact heeft met uw thuisland en daarom geen nieuws noch nieuwe documenten heeft. U beperkt zich voorts louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. uw vrees om terug in de gevangenis te belanden en de vermelding dat u steun zal moeten verlenen aan de rebellen.

Volledigheidshalve kan wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 06/02/2013, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van het nemen van beslissingen binnen een redelijke termijn, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bezit was van nieuwe elementen die zij had verkregen via de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat onder meer om een nota van de Staatsveiligheid waarin vermeld werd dat verzoeker contacten zou hebben gehad met personen betrokken bij terroristische activiteiten en waarin zijn overtuigingen als religieus radicalisme werden omschreven, het meest zwaarwichtige element. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van het derde verzoek om internationale bescherming dan ook een grondig onderzoek diende te voeren teneinde vast te stellen of de nieuwe elementen een nieuw licht werpen op zijn verzoek om internationale bescherming, alsook of een weigering van de vluchtelingenstatus, minstens van de subsidiaire bescherming ertoe zou kunnen leiden dat hij rechtstreeks of onrechtstreeks aan foltering en onmenselijke behandeling zou kunnen worden blootgesteld. Door geen dergelijk onderzoek te voeren heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar mening van verzoeker de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing verwijst naar elementen die *"geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"* en stelt dat het wat deze elementen betreft niet bevoegd zou zijn om na te gaan of deze doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn herkomstland een ernstig en reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Mogelijks oordeelde het Commissariaat-generaal (zonder daaromtrent noch in de beslissing, noch in het administratief dossier enige gefundeerde motivering aan de dag te leggen) dat deze nieuwe elementen louter de openbare orde raken, en geen enkel verband houden met zijn verzoek om internationale bescherming. In het advies van 30 juli 2015 had de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers gesteld dat *"wat betreft de elementen van openbare orde, de melding van de Staatsveiligheid dat verzoeker contacten had met personen betrokken bij terroristische activiteiten en de appreciatie van de Staatsveiligheid van verzoekers' overtuigingen als religieus radicalisme, vooralsnog niet kon worden vastgesteld dat deze elementen bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico vormen, in het licht van de artikel 48/3 of artikel 48/4 Vw (...)"*. Gelet op de aard van deze elementen, in het bijzonder aangezien er verwezen wordt naar contacten met personen die betrokken zouden zijn bij terroristische activiteiten, en vermeend religieus radicalisme, diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar mening van verzoeker echter te onderzoeken of er een mogelijke band was met zijn verzoek om internationale bescherming. Dit onder meer met het oog op het vaststellen van pertinente nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken om subsidiaire bescherming te bekomen op grond van artikel 48/4, § 2, b), dat onder meer artikel 3 EVRM inhoudelijk omvat. Verzoeker wijst er in dit verband op dat het Commissariaat-generaal immers een samenwerkingsplicht heeft en diende na te gaan of (i) de elementen in kwestie ertoe leiden dat zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw in overweging diende te worden genomen, en (ii) of er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn herkomstland een ernstig en reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verder beroept verzoeker zich op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij meervoudige asielaanvragen alle nieuwe elementen in aanmerking te nemen, dus niet enkel elementen die door verzoeker zelf werden aangebracht maar ook elementen die het Commissariaat-generaal via een

andere bron (zoals bijvoorbeeld DVZ) heeft ontvangen. *In casu* werd het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over het gegeven dat verzoeker "gekend was wegens zijn betrokkenheid bij de georganiseerde misdaad, zijn contacten met personen betrokken bij terroristische activiteiten en om zijn religieus radicalisme." Het Commissariaat-generaal heeft duidelijk geen rekening gehouden met de nieuwe elementen in zijn bezit, namelijk het feit dat hij bij de Staatsveiligheid gekend is, aldus verzoeker, die dan ook meent dat het Commissariaat-generaal is tekortgekomen aan de verplichting om, overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, "op een met redenen omklede wijze te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement". Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar arrest nr. 194 194 van 25 oktober 2017 van de Raad, waar de verzoekende partij eveneens gekend was bij de Staatsveiligheid en dit als verdachte van "betrokkenheid bij ondersteuning van terroristische groeperingen in de Noordelijke Kaukasus". In dat arrest stelt de Raad dat de lidstaat de verplichting heeft om "niet enkel rekening te houden met de bewijselementen die werden voorgelegd door de betrokkene, maar ook met alle andere feiten die relevant zijn in de voorliggende zaak". Bovendien stelt de Raad in voormeld arrest dat de verzoeker kan worden bijgetreden "waar hij stelt dat uit een afwijzing van zijn [9] asielaanvragen niet automatisch kan worden besloten dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan". Verzoeker merkt op dat de nota van de Staatsveiligheid dateert van 21 januari 2015, hetgeen betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze informatie reeds bezat ten tijde van zijn derde verzoek om internationale bescherming en hieromtrent bij het gehoor dd. 1 juli 2015 dus nuttige inlichtingen had kunnen inwinnen. Hij meent dat het Commissariaat-generaal het risico op schending van het non-refoulement beginsel onvoldoende heeft onderzocht. Het heeft daar eigenlijk geen enkel onderzoek naar gevoerd, terwijl dit nochtans tot zijn verplichting behoort. Uit het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal zich ertoe beperkte te stellen dat "niet kan worden vastgesteld dat deze elementen bij terugkeer een risico zouden veroorzaken", omdat het op basis van de in 2015 beschikbare informatie vooralsnog niet zou gebleken zijn dat betrokkene in België handelingen zou gesteld hebben die aan de Russische autoriteiten bekend zouden zijn en tot vervolging zouden kunnen leiden (stuk 8). Het Commissariaat-generaal heeft echter in dit advies (waarnaar niet eens wordt verwezen in de bestreden beslissing) niet gemotiveerd waarom "niet kon worden vastgesteld" dat er een risico zou zijn bij terugkeer, en of het redelijke pogingen heeft ondernomen om dit wel vast te stellen.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, aangezien daarin niet wordt gespecificeerd op welke grond werd besloten dat de kwetsieuzere elementen "geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet", en het Commissariaat-generaal niet aangeeft waarom het niet overgegaan is tot een diepgaandere analyse, bijvoorbeeld middels inoverwegingname van zijn derde verzoek om internationale bescherming, met het oog op het bekomen van bijkomende informatie.

Bovendien meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich louter gebaseerd heeft op het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken dat dateert van 2015, en naar verluidt, pas "fysiek" op 17 januari 2018 zou doorgestuurd zijn geweest. De door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van 8 dagen om een beslissing te nemen betreffende de inoverwegingname van de aanvraag in geval van een meervoudige asielaanvraag werd dan ook niet gerespecteerd aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 1 juli 2015 het dossier heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal (op "niet fysieke" wijze?). Minstens geeft de Dienst Vreemdelingenzaken toe dat het verzoeker in 2015 op de hoogte heeft gebracht van de overdracht van zijn dossier aan het Commissariaat-generaal (zie stukken 4 en 7). Dit maakt naar mening van verzoeker eveneens een schending uit van artikel 57/6/2 (*de Raad gaat ervan uit dat verzoeker artikel 57/6/2 bedoelt*) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dan ook dat de zeer summiere en zelfs onrechtstreekse motivering van de bestreden beslissing, die helemaal niet verwijst naar de nieuwe elementen waarvan het in het bezit was (het Commissariaat-generaal verwijst immers louter in het algemeen naar "eventuele elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"), alsook het feit dat het administratief dossier zo goed als geen informatie bevat over de elementen waarop de "niet geclassificeerde" melding van Staatsveiligheid stoelt een schending uitmaken van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte op afdoende wijze de afdoende juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tot slot benadrukt verzoeker dat de elementen waarop het Commissariaat-generaal zich gebaseerd heeft voor het nemen van de bestreden beslissing dateren van 2015. De bestreden beslissing steunt volgens verzoeker aldus niet op actuele informatie.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 17 januari 2018 betreffende de overdracht van verzoekers dossier, een verzoek om advies overeenkomstig artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een nota van de Staatsveiligheid dd. 21 januari 2015, een uittreksel uit het strafregister met een e-mail van de Substituut-Procureur te Eupen aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 9 juli 2015, een synthesefiche van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 juli 2015, een advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet dd. 30 juli 2015, een brief "Dossier overgemaakt aan CGVS" dd. 1 juli 2015, ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2018 en een bijlage 13quinquies dd. 1 februari 2018.

2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet betwist dat door artikel 15 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S. 24 augustus 2015) het eerste en tweede lid van het oude artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet werden vervangen en dat deze wetwijziging tot gevolg had dat de bevoegdheden, die tot dan toe in toepassing van artikel 52/4 van de wet door de minister of zijn gemachtigde uitgeoefend werden, toevertrouwd werden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sindsdien toelaat de status van vluchteling te weigeren omwille van één van de in het artikel aangehaalde motieven. Daar de wetgever geen overgangsmaatregelen had voorzien, en de Staatssecretaris nagelaten had om tegen 3 september 2015 (*i.e.* de datum waarop het nieuwe artikel 52/4 van kracht werd) een beslissing te nemen over de mogelijke toepassing van het 'oude' artikel 52/4 van de wet, was de Staatssecretaris vanaf die datum aldus niet langer bevoegd om te oordelen over het verzoek om internationale bescherming en diende deze aanvraag opnieuw/verder behandeld te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor de Russische autoriteiten en om terug in de gevangenis te belanden en het feit dat hij steun zal moeten verlenen aan de rebellen.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 104 158 van 31 mei 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en er in Ingoesjetië voor burgers geen sprake was van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juni 2014 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming onterecht werd verworpen en dat hem dan ook de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, kan het voorgaande indachtig aldus niet in aanmerking worden genomen.

2.6. Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker louter enkele algemene verklaringen af. Hij legt geen documenten neer.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens het toebrengen van slagen en verwondingen. Daarnaast bevat het administratief dossier een nota van de Staatsveiligheid waarin wordt gesteld dat verzoeker gekend is wegens zijn betrokkenheid bij de georganiseerde misdaad, zijn contacten met personen betrokken bij terroristische activiteiten en om zijn religieus radicalisme.

(Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven. Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming zijn vrees herhaalt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst ofwel in de gevangenis te belanden ofwel de wapens te zullen moeten opnemen bij de rebellen, en hij dus slechts volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asiolverzoek. U stelt dat u geen contact heeft met uw thuisland en daarom geen nieuws noch nieuwe documenten heeft. U beperkt zich voorts louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. uw vrees om terug in de gevangenis te belanden en de vermelding dat u steun zal moeten verlenen aan de rebellen.”* Met het louter volharderen in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die zijn geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

Wat betreft verzoekers veroordeling en de melding van de Staatsveiligheid dat verzoeker gekend is wegens zijn betrokkenheid bij de georganiseerde misdaad, zijn contacten met personen betrokken bij terroristische activiteiten en om zijn religieus radicalisme, besluit de Raad dat ook deze elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad benadrukt in dit verband dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland (*réfugié sur place*), de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang zijn. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, “Note on *réfugié sur place* claims”, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst, bijvoorbeeld omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn. Uit niets blijkt en verzoeker toont in het verzoekschrift evenmin aan dat hij in België handelingen zou

hebben gesteld die anno 2018 aan de Russische autoriteiten bekend zijn en die voor de Russische autoriteiten aanleiding zouden kunnen zijn om ten aanzien van hem op dergelijke wijze op te treden dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet zou ontstaan. Evenmin blijkt uit het administratief dossier, noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het verzoekschrift dat hij in België vanuit bepaalde opvattingen handelingen heeft gesteld of bij terugkeer van plan is zich op dergelijke wijze te gedragen of handelingen te stellen dat dit voor de Russische autoriteiten aanleiding zou kunnen zijn om ten aanzien van hem op dergelijke wijze op te treden dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet zou ontstaan. Aan verzoeker werd ter terechtzitting van 12 september 2018 bovendien uitdrukkelijk gevraagd of hij sinds het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 30 juli 2015 met betrekking tot de toepassing van (oud) artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, waarin de aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter kennis gebrachte elementen van openbare orde, de melding van de Staatsveiligheid dat verzoeker contacten had met personen betrokken bij terroristische activiteiten en de appreciatie van de Staatsveiligheid van verzoekers overtuigingen als religieus radicalisme, werden geëvalueerd en waar werd geoordeeld dat niet kan worden vastgesteld dat deze elementen voor verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico in het licht van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden veroorzaken, nog strafbare feiten heeft gepleegd, waarop hij ontkennend antwoordde. In zoverre verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit advies dd. 30 juli 2015 niet heeft gemotiveerd waarom “niet kon worden vastgesteld” dat er een risico zou zijn bij terugkeer, en of er redelijke pogingen werden ondernomen om dit wel vast te stellen, volstaat het erop te wijzen dat voormeld advies niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de negatieve aandacht van de Russische autoriteiten zou komen te staan omwille van handelingen die hij in België heeft gesteld. De opmerking in het verzoekschrift dat het administratief dossier zo goed als geen informatie bevat over elementen waarop de “niet geclassificeerde” melding van de Staatsveiligheid stoelt, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, aangezien verzoeker zich ter terechtzitting niet bewust is van “nieuwe” feiten die aanleiding zouden kunnen geven tot problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen: *“Volledigheidshalve kan wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 06/02/2013, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd.”* Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt hierbij dat het enkele feit dat verzoekers derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging wordt genomen, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Het niet in overweging nemen van een verzoek om internationale bescherming ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit artikel 3 EVRM. Een middel genomen uit de schending van deze bepaling kan evenwel slechts onderzocht worden indien het gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, hetgeen *in casu* niet het geval is. De bestreden beslissing houdt immers op zich geen verwijderingsmaatregel in en de Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te houden met het feit dat hij gekend is bij de Staatsveiligheid, tekort is gekomen aan de verplichting om, overeenkomstig (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, *“op een met redenen omklede wijze te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement”*. Verzoeker meent aldus dat het door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verstrekte advies of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement niet voldoet aan de motiveringsplicht. De Raad wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing slechts inhoudt dat verzoekers derde verzoek om internationale bescherming niet in overweging wordt genomen en geen verwijderingsmaatregel bevat. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling.

2.9. Waar verzoeker tot slot laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat (oud) artikel 57/6/2, tweede lid, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.”* In casu blijkt uit het administratief dossier dat na het indienen van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming een procedure op basis van het oude artikel 52/4 (weigering van verblijf na advies van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) werd opgestart. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 28 juli 2015 een brief ontvangen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarin overeenkomstig (oud) artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal werd gevraagd om een advies te verstrekken *“over de asielaanvraag en de verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van hem zijn genomen, met de vraag of deze in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en met de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.”* De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vervolgens in een advies van 30 juli 2015 aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat wat betreft de elementen van openbare orde, de melding van de Staatsveiligheid dat betrokkene contacten had met personen betrokken bij terroristische activiteiten en de appreciatie van de

Staatsveiligheid van betrokkenes overtuiging als religieus radicalisme, niet kon worden vastgesteld dat deze elementen bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico, in het licht van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor betrokkene zouden veroorzaken. Bijgevolg werd besloten dat een eventuele verwijderingsmaatregel in overeenstemming was met voornoemde wetsartikelen. Wanneer de Staatssecretaris besliste om toepassing te maken van (oud) artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, had dit tot gevolg dat de asielpcedure op het niveau van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de Staatssecretaris na het advies van de commissaris-generaal naliet tijdig een bijlage 13*bis* op te stellen. Aangezien de Staatssecretaris ingevolgde de onder punt 2.3. aangehaalde wetswijziging vanaf 3 september 2015 niet langer bevoegd was om te oordelen over het verzoek om internationale bescherming, diende dit verzoek verder/opnieuw behandeld te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dat het verzoek om internationale bescherming (door een vergetelheid van de Dienst Vreemdelingenzaken) pas op 17 januari 2018 werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk worden tegengeworpen. De bestreden beslissing werd genomen op 25 januari 2018, dus binnen de door (oud) artikel 57/6/2 opgelegde termijn van acht werkdagen *“na verzending van het asiolverzoek door de minister of diens gemachtigde.”*

Wat er ook van zij, voormelde termijn betrof een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorzag geen sanctie indien deze termijn werd overschreden. Verzoeker toont overigens niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien hij niet kan beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de asielpcedure. Door dit feit genoot hij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging in zijn land van herkomst.

2.10. Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 17 januari 2018 betreffende de overdracht van verzoekers dossier, het verzoek om advies overeenkomstig artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de nota van de Staatsveiligheid dd. 21 januari 2015, het uittreksel uit het strafregister met een e-mail van de Substituut-Procureur te Eupen aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 9 juli 2015, de synthesefiche van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 2 juli 2015, het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet dd. 30 juli 2015, de brief “Dossier overgemaakt aan CGVS” dd. 1 juli 2015, ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2018 en de bijlage 13quinquies dd. 1 februari 2018, zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van achtentwintig september tweeduizend achttien door de 4de kamer van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. C. DIGNEF,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS